

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν υπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ : Ἐτησίᾳ . . . δε. 8,— Ἐξάμηνος . . . " 4,50 Τριμηνος . . . " 2,50</p> <p>Ἐξωτερικοῦ : Ἐτησίᾳ . . . φρ. 10,— Ἐξάμηνος . . . " 5,50 Τριμηνος . . . " 3,—</p> <p>Αἱ συνδρομαὶ δεχονται τὴν ἰνὴν ἐκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20</p> <p>Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτ. λ. 10, Ἐξωτ. λ. 15</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὅδος Ἐδραίου δε. 33, παρὰ τὸ Βαρβάκειον</p>
---	---	--

Περίοδος Β'. — Τόμος 21ος Ἐν Ἀθήναις, 8 Φεβρουαρίου 1914 Ἔτος 36ον. — Ἀριθ. 10

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

Ὁ νεαρὸς ἐργάτης ἤρκεσθη νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὤμους χωρὶς νὰποκριθῇ. Ἀλλὰ μὲ τὸ ὕφος του ἔλεγε : « Ἐγὼ νὰ φοδηθῶ ; . . . Μπορεῖ ποτὲ ὁ Τζούλης νὰ εἶνε δειλός ; »

Βεβαίωτατα δὲν ἐφοδεῖτο! Δὲν ἀπέκρυπτεν ὄμως, ὅτι ἡ κατάστασις τῆ ἐφαινετο ἐξόχως κρίσιμος.

Προπαντὸς ἔπρεπε νὰ εἰδοποιηθῇ ὁ κ. Ρισανέλ.

Ἐφαινετο ἐν τούτοις, ὅτι πρὸ δύο ὥρων, ἀπὸ τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Τζούλης ἐκινδύνευσε νὰ πέσῃ θύμα τῆς δολοφονικῆς ἐναντίου του ἀποπειρας, κάποια διαταγὴ εἶχε δοθῆ, νὰ μὴ τὸν ἀφίσουν νὰ πλησιάσῃ τὸν ἑκατομμυριοῦχον. Ὁ γραμματεὺς δὲν ἐφευγεν ἀπὸ κοντὰ του, παρὰ ὅταν ἐλάμβανε τὴν θέσιν του ὁ πλοίαρχος. Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ τὸ ταχύτερον. Ἦτα ὁ μόνος ποὺ ἐγνώριζε τὸν κίνδυνόν, ὁ ὅποιος ἠπείλει τὴν οὐχὺ γένειαν, καὶ ἡ εὐθύνη αὐτῆ τὸν ἐθάρυνε φοβερά.

Ἀλλὰ πῶς θὰ κατώρθωνε νὰ ξεγελάσῃ ἐκείνους ποὺ τὸν ἐπρόσεχαν καὶ νὰ ἰδῇ ἰδιαίτερος, τὸν κ. Ρισανέλ ;

Ἐξαφνα ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ ἤρχισε νὰ σιγοτραγουδῇ εὐχαριστημένως :

— Τὸ βρῆκα ! τὸ βρῆκα !
Τράλαλα ! τὸ βρῆκα . . .

Τὸ σχέδιόν του ἦτο ἄπλοον. Εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἑκατομμυριοῦχου ὑπῆρχε μίᾳ ὥρα ἱερά : ἡ ὥρα τοῦ μεταμεσημβρινοῦ ἡνιου. Ἡ σπουδαιότερα ὑπόθεσις, ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν συνέβαινε, δὲν ἤμποροῦσε νὰ τὸν διαταράξῃ. Ὅλοι οἱ Κέρβεροι τοῦ ἐδωδιμοπώλου ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ τὸν ἀφίσουν ἡσυχον. Ὁ Τζούλης λοιπὸν ἀπεφάσισε νὰ

χωθῆ κρυφά, πρὸ τοῦ τέλους τοῦ γεύματος, εἰς τὴν καμπίναν τοῦ κ. Ρισανέλ, νὰ κρυφθῆ κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ νὰ περιμένῃ. Ὁ κ. Δυπὸν, ἡ ὁ πλοίαρχος, ὅς ἐφύλαγαν τότε ὅσον ἤθελαν ἀπέξω ἀπὸ τὴν θύραν, διαρκωντος τοῦ ἡνιου τοῦ κυρίου των !

Καὶ αὐτὸ ἔκαμε. Ἐνῶ εἰς τὸ κατάστρωμα, μετὰ τὸ γεῦμα, ἐπαίρναν τὸν καφέ, ὁ Τζούλης, ἀπαρτήρητος, ἐτρέπωσε εἰς τὴν καμπίναν καὶ, ἐξηπλωμένος κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ἐπερίμενε τὴν ἀφίξιν τοῦ κ. Ρισανέλ.

Δι ἀποκαλύψεις τοῦ Τζούλη.

Μετ' ὀλίγον ἤκουσεν εἰς τὸν διάδρομον τὸν ἰδιαίτερον κρότον, τὸν ὁποῖον ἔκαμαν οἱ διὰ κάουτσουκ περιενδεδυμένοι τροχοὶ τῆς πολυθρόνας τοῦ ἀναπήρου. ἤκουσε συγχρόνως τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τοῦ κ. γραμματεῦς, ὁ ὅποιος τὰν συνάδευσε μέχρι τῆς καμπίνας. Ἐπειτα ἡ θύρα ἐκλείσθη, καὶ ὁ κ. Ρισανέλ, ἀφου ἐκατέβασε τὰ στῆρ τοῦ παραθύρου, ἐσταύρωσε μακαρίως τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κοιλίας του καὶ ἤτοιμάσθη νὰ κοιμηθῇ.

— Κύριε Ρισανέλ !.. κύριε Ρισανέλ !..

Ὁ ἑκατομμυριοῦχος, δυσπαρέστως ἐκπλαγεὶς, ἀνεσκήρτησε.

— Ἐ ; . . . τί ; . . . ποῖός ; . . . Τί γυρεῖεις ἐσὺ ἐδῶ ; Ὁρμαῖς τράπος . . .

Ἀλλὰ διεκόπη κ' ἐταράχθη. Ὁ Τζούλης ἔβαλε τὸν δάκτυλόν εἰς τὰ χεῖλη του, καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ νεῦμα, ἀπὸ τὸ μυστηριώδες ὕφος τοῦ νέου, ὁ κ. Ρισανέλ

«Νῦν, τὰ δύο ἑκατομμύρια» (Σελ. 78, στ. γ')

ενόησεν, ότι συνέβαινε κάτι εκτάκτως σοβαρόν.

Τί συμβαίνει; ηρώτησε σιγά-σιγά. Ο Τζούλης δὲν εἶχε καιρὸν διὰ προλόγους καὶ ἤλθεν ἀμέσως εἰς τὸ θέμα. — Συμβαίνει, ἀπεκρίθη, ἔτι ἐπέ-

«Ο Τζούλης εἶδεν εἰς τὸν δάκτυλον τὰ χεῖρα του...» (Σελ. 77, στ. γ')

σατε σὲ μιὰ ποντικοπαγίδα. Τὸ πλῆρωμα αὐτοῦ τοῦ πλοίου εἶνε πειραταί, λησταί. Ξεύρουν, ὅτι ὑπάρχουν ἐδῶ μέσα δύο ἑκατομμύρια καὶ θέλουν νὰ τὰρπάξουν.

— Πῶς τὸ ξέρεις; Ἄεγε γρήγορα! — Ναι, ναι, ἐξηκολούθησεν ὁ Τζούλης ὁ γραμματέως σας εἶνε κακοῦργος. Αὐτός, ἐκ συμφώνου μὲ τὸν πλοίαρχον, ἔσπασε τὴ μηχανή, αὐτὸς ἐχάλασε τὸν ἀσύρματο, γὰρ νὰ μὴ μπόρῃτε νὰ καλέσετε βοήθεια, καὶ αὐτὸς δλοῖνα σὰς ὀδηγεῖ μὲ τὰ πανιά ἔνα ἔρημο μέρος, ὅπου δὲν θὰ εὑρετε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ σὰς περιμένουν ἐπὶ Ἀγαθίς, οὔτε τὰ ὄπλα, οὔτε τὰ τρόφιμα, οὔτε τίποτε. Κι' αὐτὰ ὅλα, γὰρ νὰ σὰς κλέψῃ τὰ δύο ἑκατομμύρια, ποὺ ἐκάματε τὴν ἀπερσιανὴν νὰ πάρετε μαζί σας ἐπὶ πλοῖο.

Ο κ. Ρισανὲλ εἶχε γίνῃ πελιδὸς. Βεβαίως, ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἦτο πρώτης τάξεως ἔμπορος, φιλόπονος, βραστήριος, ἱκανός, τὸ θάρρος του δμως, ἢ ἀνδρεία του, δὲν ἦτο τίποτε ἔκτακτον. Ὅσον καὶ ἂν ἐκαμάρωνεν, ὑποκρινόμενος τὸν μέγαν ἐξερευνητήν, οὐδέποτε θὰ ἐρρίπτετο εἰς περιπέτειας, ἐὰν δὲν ἦτο ἐνδομύχως πεπεισμένος ὅτι, χάρις εἰς τὸ χρήμα του, δὲν διέτρεχε κανένα κίνδυνον.

Διὰ τοῦτο αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Τζούλη, αἱ τόσοσ σαιφίς καὶ κατηγορηματικά, τὸν ἐφόβισαν πολὺ, καὶ μὲ φωνὴν ὑποτρέμουσαν ἠρώτησε: — Εἶσαι βέβαιος γι' αὐτὰ ποὺ λέγεις, παιδί μου;

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης. Ἀκούσα ἐπὶ σταθμὸ τῆς Λυδῶν τὸν κ. γραμματέα νὰ συνομιλῇ μὲ δύο συνενόχους του γι' αὐτὸ τὸ κάλο ποὺ θὰ ἔκαμναν ἐπὶ ταξίδι. Θυμηθῆτε, ὅτι καὶ ἄλλη φορὰ προσεπάθησα νὰ σὰς πληροφορήσω διὰ τὸ ποῖόν τοῦ γραμματέως σας καὶ νὰ σὰς καταστήσω προσεκτικόν, ἀλλὰ σεις, μὲ τὰς πρώτας λέξεις, μ' ἐστείλατε ἐπὶ διάβολο.

— Ἀλήθεια, ἐφειθύρισεν ὁ ἐδωδιμοπώλης. Ἐνόμιζα, ὅτι τὸν ἐξήλθετε.

— Ὅχι δά!.. Ἀλλὰ δὲν τὰ εἶπα ὅλα. Εἶδα ἐπὶ μηχανοστάσιον τὸν ἄξωνα τῆς ἑλικὸς κομμένο, λιμαρισμένο ἐπὶ μέσῃ κ' ἂν μὲ βλέπετε τώρα ζωντανό, δὲν πταίνε αὐτοὶ οἱ κύριοι, ποὺ ἀπεπειράθησαν νὰ μὲ πετάξουν κάτω ἀπὸ τὴν σιδερένια σκάλα ὅπου ἐστεκόμην. Ναι, ἀλλὰ ὁ Τζούλης δὲν σκοτιώνεται ἔτσι εὐκολα!.. Εἶνε σὲ καλὸ σχολεῖο καὶ ξέρει νὰ τὰ βγάξῃ πέρα. Αὐτὴ τὴ μικρὴ ὀμίλια ἐξητοῦσα νὰ σὰς κάμω ἀπὸ τὸ πρῶν, ἀλλ' αὐτοὶ οἱ κύριοι δὲν μάφριναν νὰ σὰς πλησιάσω. Γι' αὐτὸ, μὲ μεγάλη μου λύπη, ἀναγκάσθηκα νὰ τοὺς ξεγελάσω καὶ νὰ τρυπώσω ἐπὶν καμπίνα τὴν ὄρα ποὺ ἐτρώγατε.

Πρὸ τῶν λεπτομερειῶν αὐτῶν, δὲν ἐπετρέπετο πλέον καμμία ἀμφιβολία. Καὶ ὁ κύριος Ρισανὲλ ἀπέμεινεν ἐνεός. Ἡ θέσις του ἦτο τῶνόντι-δευρή. Τὸ τολμηρότερον ποὺ θὰ ἤμποροῦσε νὰ ἐδῆθη, ἦτο νὰ χάσῃ εἰς τὴν μάχην μόνον τὰ δύο τοῦ ἑκατομμύρια.

Ἀλλὰ δύο ἑκατομμύρια εἶνε κάτι τί, καὶ ὅταν ἀκόμη ἔχῃ κανεὶς σαράντα.

Διὰ τοῦτο ἢ πρώτη σκέψις τοῦ ἐδωδιμοπώλου, ἦτο νὰ σώσῃ, εἰ δυνατόν, τὸν θησαυρόν του.

Ἀλλαγὴ γραμματέως

Ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του μίαν δέσμην κλειδιῶν καὶ, δίδων αὐτὰ εἰς τὸν Τζούλην, τῷ εἶπε: — Πάρε αὐτὰ τὰ κλειδιὰ καὶ πήγαινε ἐπὶ δευτέρο τετράγωνον, ἐκεῖ-πέρα, ἀνάμεσα ἐπὶ τὰ δύο παράθυρα.

Ὁ μαθητὴς ὑπήκουσεν. Ἀλλὰ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, εἰς τὸ δευτέρον δεξιὰ τετράπλευρον, τὸ ὅποιον ἐσχηματίζεν ὁ τοίχος τοῦ θαλαμίσκου με-

ταξὺ τῶν δύο παραθύρων, δὲν ὑπῆρχε κανὲν ἐπιπλὸν διὰ νὰ τὸ ἀνοίξῃ.

Ὁ ἐδωδιμοπώλης τὸν ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν ἀμνηχανίαν.

— Πάτησε μὲ τὸ δάκτυλό σου, τῷ εἶπε, τὴ μέση τοῦ δευτέρου ἀνθους τοῦ μπουκέτου.

Ὁ Τζούλης ἠκολούθησεν αὐτὴν τὴν ὀδηγίαν καὶ ἐκπληκτικὸς εἶδεν ἀμέσως νὰ ὑπαχωρῇ ὁ τοίχος καὶ νὰ παρῶσιν αἱ ἐν χρηματοκιβώτιον ἐντειχισμένον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ θαλαμίσκου.

Πάντοτε μὲ τὰς ὀδηγίας τοῦ παραλυτικοῦ, ὁ Τζούλης ἐκίνησε τὸ ἀλφάθητον τοῦ μηχανισμοῦ καὶ ἄμα ἐσχηματίσθη ἡ λέξις «Τύχη», τὸ χρηματοκιβώτιον ἀνοίξε.

— Πάρε ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς τὸ δευτέρον ράφι, τῷ εἶπεν ὁ κ. Ρισανὲλ.

Ὁ Τζούλης εἶδεν ἐκεῖ μερικὰς δέσμας χαρτονομισμάτων, δεμένας μὲ λάστιχον, καμμιὰ δεκαριά κυλίνδρους ἀπὸ χρυσῶ νομίσματα καὶ ἕνα παιόντον χαρτιά. Ὅλ' αὐτὰ μόλις ἀπέτελλον τὸν ὄγκον ἑνὸς χονδροῦ βιβλίου.

Τὰ ἐπῆρε καὶ τὰπέθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης πλησίον τοῦ ἑκατομμυριοῦχου.

— Νὰ τὰ δύο ἑκατομμύρια! εἶπεν ὁ κ. Ρισανὲλ δείχνων τὸν σωρὸν τῶν χαρτιῶν. Ποῦ διάβολο νὰ τὰ κρύψωι...

Ἐσκέφθη πολλὴν ὄραν, ζῆτῶν κρύπτην διὰ τὸν θησαυρόν αὐτόν, τὸν ὅποιον ἀφεύκτως ἔπρεπε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιον. Διότι ἐκεῖ βεβαίως θὰ ἤρχοντο νὰ τὸν ζητήσουν οἱ κλέπται: Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἔσπαζε τὸ κεφάλι του, δὲν τοῦ κατέβαλε καμμιαν ἰδέαν ποὺ νὰ τὸν ἱκανοποιῇ.

Ἦτο φανερόν, ὅτι οἱ κακοῦργοι, ἐὰν δὲν εὑρισκαν τὰ χρήματα εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον, θὰ τὰνεζήτουν εἰς τὰ στρώματα ὄλων τῶν ἐπιπλῶν τοῦ θαλαμίσκου, κάτω ἀπὸ τὰ χαλιὰ τῶν πατώματος καὶ τῶν τοίχων, παν-

τοῦ ὅπου ἤμποροῦσε νὰ εἶνε κρυμμένα. Νὰ τὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν σύζυγόν του; θὰ ἦτο παιδαριῶδες καὶ ἐπικίνδυνον. Εἰς τὸν Λουλοῦ; χειρότερα... Ποῦ λοιπόν, ποῦ;...

Τότε τοῦ ἤλθε μία ἐμπνευσις: Διατί νὰ μὴ τὰ παραδώσῃ εἰς τὸν Τζούλην; Ὁ

«Ὁ παραλυτικὸς ἐνόησεν, ὅτι ἦτο χαμένος...»

υἱὸς τοῦ ἀρχιμαγειροῦ, ἂν καὶ τόσοσ νέος, ἐπανειλημμένως εἶχεν ἐπιδείξῃ φρόνησιν καὶ εὐφυῖαν ἀνωτέραν τῆς ἡλικίας του.

Ἄλλως τε καὶ μόνῃ ἢ σκέψις, ὅτι θὰ ἦτο τρέλλα νὰ ἐμπιστευθῇ κανεὶς δύο ἑκατομμύρια εἰς ἕνα παιδί δεκαεπτὰ ἐτῶν, θὰ ἤμποδίζεν ἴσως τοὺς ληστές νὰ τὰ ζητήσουν ἐκεῖ ὅπου θὰ εὑρίσκοντο...

Ναι, δὲν ὀπῆρχεν ἄλλη ἐλπίς σωτηρίας: νὰ παραδώσῃ τὰ δύο ἑκατομμύρια εἰς τὸν Τζούλην.

Ὁ κ. Ρισανὲλ ἐπῆρε τὰ χαρτιά καὶ τὰ χρυσῶ νομίσματα καὶ, δίδων αὐτὰ εἰς τὸν Τζούλην, τῷ εἶπε:

— Τζούλη, εἰς σὲ ἐμπιστεύομαι αὐτὰ τὰ δύο ἑκατομμύρια. Πάρε τα, κρύψε τα, σώσέ τα. Ἐδῶ μέσα δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη παρὰ εἰς σέ.

Ὁ υἱὸς τοῦ ἀρχιμαγειροῦ ἔμεινεν ἐκπληκτικὸς πρὸ τῆς ἀπροσδοκῆτου αὐτῆς προτάσεως. Ἐκύτταζε τὴν χαρτίνην δέσμην, ἢ ὅποια ἀντιπροσώπευε τόσοσ μεγάλην περιουσίαν, ἀλλὰ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ τὴν πάρῃ, ὅπως τὸν διέτασεν ὁ κύριός του.

— Μὰ... ἐφειθύρισεν ἐπιτέλους: ἂν μοῦ τὰ πάρουν, ἂν-μοῦ τὰ κλέψουν;.. Ἄυδ ἑκατομμύρια εἶνε αὐτὰ! Δὲν εἶμαι τόσοσ μεγάλος καὶ τόσοσ δυνατός, γὰρ νὰ ὑπερασπισθῶ τέτοια περιουσία! Ὁ κ. Ρισανὲλ ἐπέμεινε.

— Σὲ διατάσσω νὰ μοῦ τὰ φυλάξῃς, τῷ εἶπε, καὶ ἂν χαθῶν, θὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ πταίς. Εἶσαι μικρός, ἀλήθεια, ἀλλὰ εἶσαι τίμιος ἐσύ. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι: ποῦ μὲ περιστοιχίζουσιν, εἶνε κλέφτες καὶ φονιάδες.

— Ἔστω! εἶπε τέλος ὁ Τζούλης. Τὰ παίρνω, ἀλλὰ χωρὶς καμμιὰ εὐθύνη.

— Σύμφωνοι. Ὅπως δῆποτε, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος, μπόρετε νὰ εἰσθε βέβαιος, ὅτι γὰρ νὰ μοῦ τὰ πάρουν, θὰ μοῦ πάρουν πρώτα καὶ τὸ περὶ μου.

— Καλὸ παιδί! ἐφειθύρισεν ὁ ἑκατομμυριοῦχος, συγκινηθεὶς ἀπὸ τὸν τόνον, μὲ τὸν ὅποιον ὁ φίλος τοῦ υἱοῦ του ἐπρόφερον ἐκείνας τὰς λέξεις.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Τζούλης προσεπάθει νὰ κατανεῖμῃ τὰ δέματα τῶν χαρτονομισμάτων καὶ τῶν χρωματίζων εἰς τὰ θυλάκιά του, εἰς τὸ στήθος του, εἰς τὸ πανταλόνι του, παντοῦ ὅπου ἤμποροῦσε νὰ τὰ χύσῃ χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ ἢ ἐξαφανικῆ του πᾶχυνσις...

— Ἀμὰ γυρίσω ἐπὶν καμπίνα μου, εἶπε, θὰ τὰ βολέψω ἀλλοιῶτικα. Ἐχω τὸ σχέδιό μου.

Καὶ ἄμα ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν, ἔρριψε φρόνιμῶς βλέμμα ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ θαλαμίσκου.

— Δὲν πρέπει νὰ μὲ ἴδωθιν νὰ βγαίνω

ἀπὸ ἐδῶ, εἶπε. Βγῆτε πρώτα σεις, ὡς νὰ ἐξυπνήσατε τώρα, καὶ πηγαίνετε νὰ πιάσετε λίγη κουδέντα μ' αὐτοὺς τοὺς κακοῦργους... Νὰ μοῦ τοὺς τραδίξετε, σὰς παρακαλῶ, πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ πλοίου, κ' ἐνῶ σεις θὰ φιλοσοφῆτε μαζί τους, ἐγὼ θὰ τὸ στρίβω.

— Θέλεις τώρα νὰ πάω νὰ μιλῶσω σὰ φίλος μ' αὐτοὺς τοὺς κατεργαρέους, τοὺς παληανθρώπους; ἀνέκραξε θυμωμένος ὁ κ. Ρισανὲλ. Ποτέ!

— Εἶνε ἀνάγκη, ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης. Πρέπει νὰ δείχνετε ἀδιαφορία, ἀταραξία, νὰ τοὺς φέρεσθε ἀπαράλλακτα ὡς νὰ μὴν ἠξυβράτε τίποτε. Ἀλλοιῶτικα θὰ ὑποπτευθοῦν.

Ὁ κ. Ρισανὲλ—τί νὰ κάμῃς;—διήθυνη τὴν πολυθρόναν του πρὸς τὴν θύραν κ' ἐξηφανίσθη βλασφημιῶν...

Μετὰ δύο λεπτά, ὁ Τζούλης περιεφέρετο εἰς τὸ κατάστρωμα μὲ τὸ πλέον ἀδιάφορον ὄψος τοῦ κόσμου, μουρμουρίζων μόνος του:

«Μπᾶ, καὶ τί εἶνε τάχα δύο ἑκατομμύρια;.. Ἐγὼ τὰ κρατῶ τώρα ἐπάνω μου καὶ ὅμως δὲν ἔγινα καθόλου πιὸ ὑπερήφανος γι' αὐτὸ.

(Ἐπταὶ συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΕΝΔΡΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ἡ παιδιὰ τῶν Ἀθηναίων, οἱ σκάουτ-μπόυς, εἰς τὸν λόφον τοῦ Φιλοπάππου, ὑπὸ τὸν ἑαρινὸν ἥλιον τοῦ Φεβρουαρίου, ἐφύτευαν προχθὲς δένδρα. Ἦσαν μικρὰ πεύκα, μὲ τὰ ὅποια ὁ γυμνὸς ἐκείνος χώρος θὰ ἐσασθῇ καὶ θὰ ἐξωραισθῇ. Πρόθυμα καὶ χαρούμενα τὰ παιδιὰ, ἔσκαπταν, ἀνοίγαν μικρὰς λάκκους, ἔπαιρναν τὸ μικρὸν πεύκαν, τὸ ἔβγαζαν ἀπὸ τὴν γάστραν μὲ τὸ χεῖμά του, τὸ ἐστησαν εἰς τὸν λάκκον, τὸν ἐγέμιζαν καὶ ἐπειτα ἐπότιζαν... Ἔτσι ἐφύτευαν ἀνω τῶν κλίτων πεντακοσίων πεύκων, τὰ ὅποια μεγαλῶνον ὀλοέν. Καὶ τὸ θέαμα, τὸ ὅποιον πολλὸς κόσμος παρηκολούθει, ἦτο πρᾶγματι ὄραιον. Προπάντων διὰ τὴν χαρὰν, ἢ ὅποια ἐφαίνετο τὸσον ζωηρὰ ζωγραφισμένη εἰς τὰ δρασερὰ καὶ κόκκινα πρόσωπα τῶν νεαρῶν φυτευτῶν.

Μὰ εἶνε πολὺ φυσικὸν νὰ χαιρέται κανεὶς, ὅταν φυτεύῃ ἕνα δένδρον. Σὰς ἔτυχε ποτὲ νὰ φυτεύσατε κανένα καὶ

νὰ τὸ ἴδητε ὑστερ' ἀπὸ ὀλίγα χρόνια, διπλάσιον ἀπὸ τὸ ἀνάστημά σας, φουντωμένον, ἀνθισμένον, νὰ ρίπτῃ ὀλόγυρα τὴν εὐεργετικὴν του σκιάν καὶ τὴν γλυκεῖάν του εὐωδίαν; Ὅλα τὰ δένδρα εἶνε ὄραια καὶ ἀγαπητὰ. Ἀλλ' ἀσυγκρίτως ὄραιότερα καὶ ἀγαπητότερα διὰ τὸν ἀνθρώπον εἶνε ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἐφύτευσεν ὁ ἴδιος. Νομίζει, ὅτι εἶνε ὁ δημιουργὸς τῶν καὶ τὰ δείχνει μὲ ὑπερηφάνειαν: «Βλέπετε αὐτὸ τὸ δένδρον; Ἐγὼ τὸ ἐφύτευσα!» Δηλαδή: «Ἐγὼ τὸ ἔκαμα!» Πόσους ἠκούσα νὰ τὸ λέγουν καὶ νὰ καμαρώνουν, ὡς διὰ τὴν ὄραιότεραν πράξιν τῆς ζωῆς τῶν! Καὶ μὲ τὸ δικηγοτικόν. Ὅποιος φυτεύει δένδρον, κάμνει εὐεργέτημα.

Φαντάζομαι μὲ πόσῃ στοργῇ θὰ περιβάλλουν τὸν πνεύκονα τοῦ λόφου τοῦ Φιλοπάππου, τὰ παιδιὰ τῶν Ἀθηναίων ποὺ τὸν ἐφύτευσαν προχθὲς. Σὲ λίγα χρόνια, θὰ δείχνουν τὰ δένδρα ἐκεῖνα, ποῦ θὰ πρασινίζουσιν ὄραια ἐκεῖ-πάνω, ἀνάμεσα εἰς τὰ ἀρχαῖα ἔρεπια, καὶ θὰ λέγουν: «Ἐμεῖς τὰ φυτέψαμε!» Καὶ καθένα θὰ γνωρίζῃ τὰ δένδρα ποὺ ἐφύτευσε μὲ τὰ χεῖρα του, θὰ τὰ ξεχωρίζῃ ἀπὸ τὰ ἄλλα, καὶ θὰ λέγῃ: «Αὐτὰ εἶνε δικὰ μου!»

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ δένδρα εἶνε αἰσθημα εὐγενὲς καὶ πολιτισμένον. Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, τώρα μόλις ἤρχισαν νὰ τὴν αἰσθάνωγται οἱ ἀνθρώποι. Ἡ καταστροφή ἑνὸς δένδρου ἀκούεται μὲ λύπην καὶ ἢ φύτευσις ἑνὸς ἄλλου μὲ χαρὰν. Ἄλλοτε ἀδιαφοροῦσαν τελείως. Σήμερον θέλουν νὰ δενδροφυτεύσουν καὶ νὰναδασώσουν ὅλην τὴν πέριξ τῆς πόλεως χώραν. Διότι κατενόθη πλέον, ὅτι τὸ δένδρον εἶνε ὁ ὄραιότερος καὶ ὁ ὑγιεινότερος στολισμός. Μία πόλις χωρὶς δενδροστοιχίας, χωρὶς πάρκα, χωρὶς δάση ὀλόγυρα, εἶνε σὰν γυμνὰ. Καὶ αἱ Ἀθηναῖοι μὰς εἶνε ἀκόμη γυμναί. Εἰς τὸ μέγα σχέδιον τοῦ ἐξωραϊσμοῦ τῶν, ἢ δενδροφυτεύσις ἀποτελεῖ κεφάλαιον σημαντικόν. Παντοῦ λογαριάζουσιν νὰ φυτεύσουν δένδρα. Ἡ Ἀδελφὴ Μεγαλειότης, ἢ Βασίλισσα Σοφία, ἢ ἐπονομασθεῖσα ἄλλοτε «πρασίνῃ πριγκίπισσα», πρωτοστατεῖ εἰς αὐτὴν τὴν κίνησιν. Μὲ τὴν πρᾶσινην περιβολὴν ποὺ τῆς ἐτοιμάζουσιν, ἢ ὀψις τῆς πόλεως θὰ γίνῃ ὄραιότερα, μεγαλοπρεπεστέρα, ἀλλὰ καὶ τερπνοτέρα ἢ ζωὴ εἰς αὐτὴν καὶ ὑγιεστέρα. Ἡ σωτηρία αὐτῆ ἀνακαίνισις ἤρχισεν ἀπὸ τοὺς λόφους τοὺς περὶ τὴν Ἀκρόπολιν. Ὅλοι σιγά-σιγά θὰ πρασινίσουν. Καὶ προχθὲς, οἱ σκάουτ-μπόυς, οἱ νεαροὶ φυτευταί, ἔγειναν οἱ σκαπανεῖς—κυριολεκτικῶς, —μῖα μεγάλης προόδου. Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια, 72 σελ.)

— Είπε τα ωραιότερα του Παρισιού, απήντησεν ο Έρρίκος. Τό περιδέραιο της μοναχά, έλο διαμάντι, αξίζει διακόσιες πενήντα χιλιάδες δραχμές.

— Ο χαλινός! εφιθύρωσεν ο Έρβελίν.

— Πώς; Τι είπες;

— Τίποτε, τίποτε.

Από μέσα του ο Έρβελίν ήταν καταχαρούμενος. Δέν τό είχε πιστεύσει ούτε για μία στιγμή, ότι οι λησται έσκόπευαν να κλέψουν τόν ίππον. Και τώρα εδρίσκειτο— δέν άμφέβαλλε γι' αυτό—στά πραγματικά ίχνη του σχε-

«Ο Πλόκ άπεφάσισε τόν άφανισμό σου». (Σελ. 80, στ. β')

δίου τους: 'Η συνωμοσία των ληστών απέδλεπε την κλοπή του περιδεραιου της κομήσσης Δε-Πλερβίλ. 'Η αποκάλυψις αυτή, είνε αλήθεια, ήταν άρχή επιτυχίας, αλλά μόνον άρχή. 'Ιπρεπε τώρα να έμποδίση αυτή την κλοπή και, άν ήταν δυνατόν, να συλλάβη τους κλέπτας.

Νά έμποδίση την κλοπή δέν ήταν αδύνατον. Θ' άρκοῦσε να ειδοποιήση την άστυνομία. 'Αλλ' ή συμμορία Πλόκ ήταν πάντοτε καλά πληροφορημένη για όλα. Τά προφυλακτικά μέτρα, που θα έλαμβάνοντο από την άστυνομία, θα εγίνοντο άμέσως γνωστά στους ληστές και έτσι ή σύλληψις τους θα έματαιώνετο. Γι' αυτό ο Έρβελίν άπεφάσισε να ενεργήση μόνος. Και γρήγορα έπηρε την άπόφασίν του.

Αν ο Έρρίκος Μακλού ήταν τό πρότυπον των υπηρετών, ο Έρβελίν όμως, που τόν εγνώριζε από παιδί, ήξευρε, ότι ήταν άπλοικός, δειλός και με πνεύμα δλίγον περιωρισμένο. 'Επλησίωσε λοιπόν και, χαμηλώνων την φωνή, είπε μυστηριωδώς στο αυτί του θαλαμηπόλου,

— Έρρίκο, πρέπει να σου πώ την αλήθειαν. Δέν ήλθα εδώ σήμερα, άπλώς για να σε χαιρετήσω. 'Υπάρχει λόγος σπουδαιότερος. Δέν τό ελησμονήσες βέβαια, ότι ο Πλόκ σου κρατάει έχθρα από τό σύνταγμα, από τότε που τόν κατήγγειλες, ότι έκλεψε τό ρολόγι σου.

— Αδτός μου τό έκλεψε!

— Μπορεί. 'Αλλά δέν ευρέθηκε καμμία απόδειξις και σου τό προείπε, ότι θα σε εκδικηθή.

— Όλα είνε αξιος να τα κάμη ο άλλιος, είπε φρικιών ο Έρρίκος.

— Ναι. Και ή άστυνομία άπεκάλυψε χθές ένα μυστικό, που σε άφορῶ.

— Ο Πλόκ άπεφάσισε τόν άφανισμό σου. 'Η προσβολή θα γίνη έντός τεσσάρων ήμερών.

— Αλήθεια; Έκαμεν ο Έρρίκος τρέμων σύσσωμος.

— 'Ηλθα, για να σε σώσω, έξηκολούθησεν άταράχως ο Έρβελίν. Πρέπει τέσσερες ήμέρες να εξαφανισθής, να πῆς στην πατρίδα.

— Ναι, ναι, αλλά πώς να φύγω;

— Άκουσε. Θα με παρουσιάσης άπόψε στον κύριό σου. Θα πῆς, ότι έρχομαι από την πατρίδα και σου φέρνω την ειδήσι, ότι ο πατέρας σου είνε βαρεια άρρωστος και σε ζητεί.

— Ζητήσης τεσσάρων ήμερών άδεια και θα προτείνης να σε άντικαταστήσω στο διάστημα αυτό. Θα πῆς, ότι είμαι κι' εγώ θαλαμηπόλος, ότι έρχομαι στο Παρίσι, για να βρω θέσι, και ότι εγγυάσαι για μένα.

— Ναι, ναι, είπε ο Έρρίκος περίφοβος. Μά γιατί θέλεις να με αντικαταστήσης;

— Μά για να πιάσω τόν Πλόκ ή εκείνους της συμμορίας του, που θα έλθουν.

Τό ίδιο βράδυ ή παρουσίασις εγένεε. 'Ο κόμης Δε-Πλερβίλ, πρό της επεγούσης ανάγκης, έδωκε την άδεια. Και ο Έρβελίν του φάνησε νέος αγαθός, που μπουρούσε άφοβα να τόν δεχθή, άφου ήταν εξάδελφος του Έρρίκου και ο Έρρίκος εγγυάτο γι' αυτόν.

Τό ίδιο εκείνο βράδυ ο Έρρίκος Μακλού έφυγε για τή Νοραμβίλλη άποκαμωμένος από τόν φόβο. Και ο Έρβελίν εφόρεσε τή λευκή του ποδιά.

Με τόση επιτηδειότητα και ενεργητικότητα άρχισε ο Έρβελίν τό νέον του έργον, που ενόμιζες, ότι άλλο δέν είχε κάμη στη ζωή του.

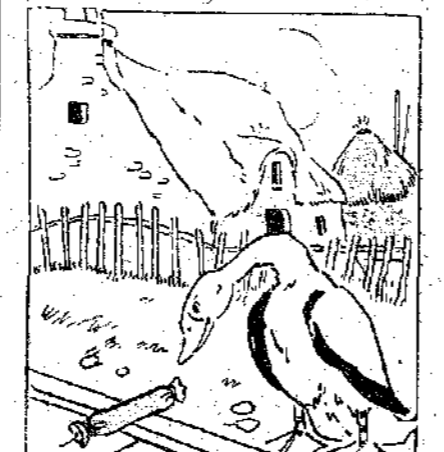
Τήν επαύριον εζήτησε, με επιφύλαξι πάντοτε, όλες της λεπτομέρειες του μεγάρου. Τό μεγαλοπρεπές κτίριον είχε μίαν πρόσφιν προς την δδόν Ρνισδαέλ, όπου ήταν ή μεγάλη αυλή του με τούς σταύλους και τά άμαξοστάνα.

(Έπεται συνέχεια) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΧΗΝΑΣ

Α'

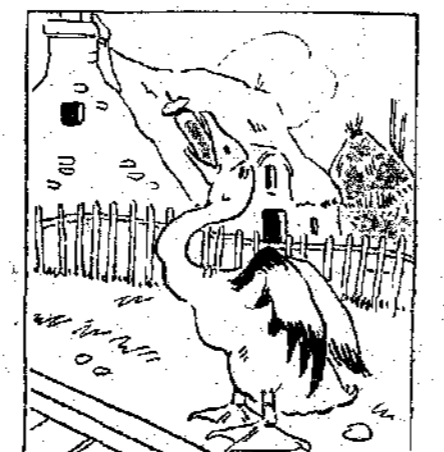
'Ηταν ή τελευταία Κυριακή της 'Αποκριάς. 'Αλλά και στη μιρή άκόμη πόλι, έπως και στην πιό μεγάλη, ή ήμέρα αυτή δέν θα ήταν όμοια για όλους ήμέρα χαρῆς, άναπαύσεως, δια-

«Νά ένας όφραλος κόμματος!» (Σελ. 81, στ. γ')

σκεδάσεως. 'Οχι! 'Ενθ άλλα παιδιά της ηλικίας των έγγλετουσαν, οι τέσσερες μικροί δηηρέται του ξενοδοχείου Φ. Φ. Φ. Φ, τά μαριτόνια Νίκος, Τάκης, Μίμης και Γεώργιος, ήταν τά κακόμοιρα πνιγμένα στη δουλειά, «ένεκα ή συρορή πελάτων», έπως ελεγεν εις την ιδιόρρυθμον γλώσσάν του ο κύρ Μαθίος, ο ξενοδόχος.

Τά τέσσαρα εκείνα Φ της έπιγρα-

«Άρπαξε τό βαρελότο και τό κατάπιε» (Σελ. 81, στ. γ')

φης του ξενοδοχείου εσήμαιναν: «Φίλε, Φάγε, Φέρε, Φύγε». 'Ο δέ κύρ Μαθίος ήλπιζεν, ότι εκείνη την ήμέρα, πολλοί πάρα πολλοί φίλοι θα έτρωγαν στο ξενοδοχείο τό, θα έφεραν (δηλαδή θα επλήρωναν) και θα έφευγαν εύχαριστημένοι. 'Ετσι τά τέσσαρα μαριτόνια ούτε θα έμασκαρευόντο, ούτε

στο δημόσιο χορό θα επήγγαιναν, ούτε 'εταλογάκια, ούτε στον κινηματογράφο, ούτε καν θα έβγαίναν άπλώς να ιδούν μωσαράδες. Δουλειά, όλο δουλειά! Ποτέ ο κύρ Μαθίος δέν είδε τόσους πελάτας, όσους την ήμέρα εκείνη.

Τέλος πάντων, κατά τās τρεις τό άπόγευμα, ήσυχασαν λίγο. Και όμως τά μαριτόνια δέν ήμπορούσαν να βγοῦν έξω και ήταν πολύ λυπημένα... Μία στιγμή μόνον ο άφεντικός τους τά λυπήθηκε, και τούς επέτρεψε να παίξουν ένα τέταρτο της ώρας, αλλά 'στην αυλή του ξενοδοχείου.

Λοιπόν, όταν οι τέσσερες μικροί δηηρέται ευρέθηκαν έλευθεροι, δέν ήξεραν και αυτοί πώς να διασκεδάσουν τά όλίγα εκείνα λεπτά της έλευθερίας των.

— 'Ασχημο θα ήταν ναγοράσωμε καμμία μάσκα; επρότεινε ο Γεώργιος.

— Τι της θέλουμε της μάσκας, είπε ο Νίκος: θα προτιμούσα ένα βαρελότο.

— Καλή ιδέα! μπράβο! εφώναζεν ένθουσιασμένος ο Τάκης.

— Ναι, αλλά που θα βρούμε; ρώτησε ο Μίμης.

— Ού, καυμένο! πάω κι' αγοράζω.

Και με όλες τās προφυλάξεις που εχρηάζοντο, για να διαφύγη τό άγρυπνον βλέμμα του ξενοδόχου, ο Γεώργιος

βγήκε από τό ξενοδοχείον. 'Αλλά χαζέων εδω κι' εκεί, έχασε πολύν πολύτιμον καιρό για ένα δρόμο, που θα

«'Ερχισε να τήν κυνηγῶ» (Σελ. 88, στ. γ')

μπορούσε να τόν κάμη σε λίγα λεπτά γι' αυτό, όταν επέστρεψε στα Τέσσαρα Φι, τό τέταρτον της έλευθερίας είχε περάση.

— 'Εμπρός! ελα! έκαμε ο Νίκος βιαστικός.

Ο Γεώργιος είχεν αγοράση ένα μεγάλο βαρελότο και ήταν έτοιμος να τό κτυπήση, όταν άκούστηκε σαν

μπόμπα ή φωνή του κύρ - Μαθίου: — 'Ελάτε γρήγορα μέσα, εφώναζε, τή δουλειά σας!

Κρίμα, δέν είχαν τύχη!

— 'Αχ! άναστράναξεν ο Γεώργιος, ως τ' άφίσωμε εδω, και τό βράδυ, σαν γυρίσωμε, τό πέρνομε.

Και όλοι επέστρεψαν στο ξενοδοχείο με αυτή την ιδέα.

Β'. 'Αλλά ποτέ μια δυστυχία δέν έρχεται μόνη.

'Ενθ τά τέσσαρα παιδιά επρόσεχαν, γύρω-γύρω στις κατασάρλες τους, τά φαγητά, μία χήνα που σεριανούσε στην αυλή, είδε τό βαρελότο.

Καθένας ξέρε, ότι δέν υπάρχει πιό λαίμαργο ζωο από την χήνα.

— Ω! ω! θα είπε βέβαια, να ένας όφραλος... κόμματος!

Και χωρίς πολλά λόγια, άρπαξε τό βαρελότο και τό κατάπιε.

Πολύ γρήγορα όμως έτιμωρήθη για την λαίμαργία της και δέν είνε δυνατόν να φαντασθῆτε πώς.

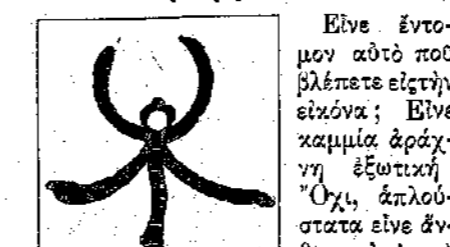
Τό βαρελότο δέν την ενοχλοῦσε διόλου: τό είχε δεχθή χωρίς παράπονο τό γερό της στομάχι...

(Έπεται τό τέλος)

(Παράφροσις) ΕΚΤΑΚΤΟΣ

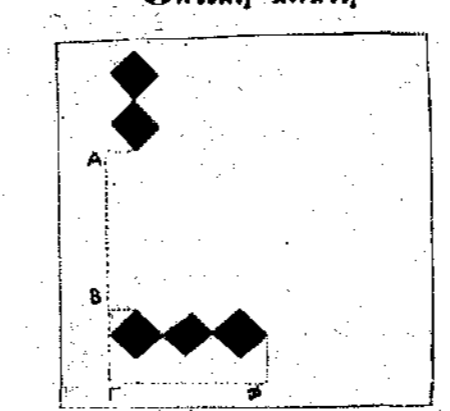
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΩΣΜΩΝ

Περίεργον άνθος

Είνε έντομον αυτό που βλέπετε εις την εικόνα; Είνε καμμία άραχνη εξωτική; 'Οχι, άπλούστατα είνε άνθος, από τά σπανιότερα όρχεοειδή, και λέγεται «σχορπιός» εξ αίτίας του σχήματός του.

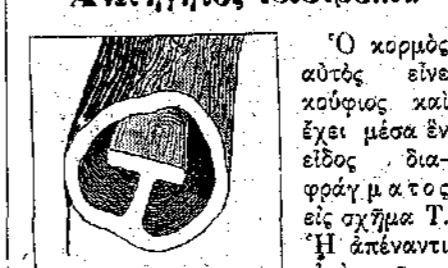
Όπτική άπίστη

Ποία άπόστασις είνε μεγαλειτέρα,

ή ΑΒ ή ή ΓΔ; Βεβαίως, θα πῆτε όλοι, ή ΑΒ. Και όμως, εάν μετρήσετε τās δύο εσθείας, θα ιδήτε ότι είνε άκριδώς ίσαι.

'Ανεξήγητος ιδιοτροπία

Ο κορμός αυτός είνε καύφιος και έχει μέσα έν είδος διαφράγματος εις σχήμα Τ. 'Η άπέναντι εικών του περιέρρου κορμού εγένεν από φωτογραφίαν, τό δέ δένδρον εκόπη εσχάτως από έν δάσος της Σουηδίας.

'Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α') Παιγνιον

Εστίλη υπό της 'Ασπιδυλλίδος

ΟΝ	ΣΚΟ	ΡΑ	ΡΟ	ΚΤΟ	ΚΑ
ΠΕΙ	Α	Α	Α	Α	ΠΕΙ
ΔΗ	ΝΑ	ΖΑΠ	ΣΤΕ	ΜΙ	ΟΝ

Νά συναρμολογηθούν αι συλλαβα αύται ώστε ν' άποτελεσθούν τά όνόματα τεσσάρων δημοσίων κτιρίων των 'Αθηνών.

β') Διά τούς Γαλλομαθεῖς

Εστίλη υπό του Δοξασμένου Ρήνον.

Charité—ordonnée, commence par—meme.

Νά συμπληρωθή ή φράσις αυτή.

Δηλωσις: Κάθε συνδρομητής, αγοραστής ή αναγνώστης της Δικηλάσεως, από τās 'Αθήνας, τās 'Επαρχίας και τό 'Εξωτερικόν, ήμπορεί να στείλη τās λύσεις εις τό γραφείον μας (38, εδός Εδριπίδου), συνοδούων την άποστολήν του με μίαν δελτάν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τά όνόματα όλων των λύτων θα δημοσιευθούν. 'Αναλόγως δε του ποσού, τό έπισην θαποτελεσθή, θα εγγράψωμεν και πάλιν δια κλήρου μερικους λύτας ως συνδρομητάς της Δικηλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τού Σου φύλλου

α') Όμιλει πράως (ο-μύλοι-π-ρ-α-ος).

— β') Γεώργιος, Κωνσταντίνος, Δημόσθνης, Περικλής. — γ') Pour un moine l'abbaye ne manque pas.

Τό πρώτιστον καθήκον του συνδρομητού είνε ή άναγνώσις της συνδρομής του

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

ΕΝΑ ΠΕΣΙΜΟ
Τό άρακάκι κίμνει λουτρό, ένα πλύσι-
μο μέσα εις μίαν λεκάνην με δύο οκάδες
νερό μισολασκαμένο. Τό τριβεί ή μάνα του
μ' ένα κομματάκι σαπούνι, — έξαιρετική
πολυτέλεια. — Δέν έκαμε κόπον να τό εκ-
δύση ούδέ να τό στεγνώση; ήτο γυμνό και
ό ήλιος τό έστύγωσε. Τότε ή μάνα του έ-
χρειώσθη τό υποκαμίσακι του, που ήτο ά-
πλωμένο εκει επάνω εις την στέγην, εις
μιάν στίβα κλαριών, και άνέβη να του τό
φέρει. Πίσω τρέχει τό σοκολατένιο παι-
δάκι και άρχίζει ν' αναβαίνει τά ξυλάκια
της κρεμαστής σκαλίτσας των.
'Εδώ θα πέση, εκει θα πέση, νάτο, έ-
φθασε επάνω και πήρε την τρεχάλα.
Αίφνης χάνεται από τά μάτια μας, δέν
τό βλέπομε πονθενά. 'Αντ' αΐτου ή άρα-
κίνα, εις άπελευστικήν στάσιν, φωνάζει,
τραβά τό μαντύλι της.
Κάτω ή μάμη βγαίνει τό άρακάκι μέσα
εις τά δύο της χέρια ως αναποδογυρισμένο
έντομο, και πύο μαύρο από πρίν.
Είχε πείσι από τό άνοιγμα που χρησι-
μεύει ως καπνοδόχος και εδρέθη κατ' εϋ-
θείαν εις τόν φούρνου μέσα.
Τίποτε δέν επαθε... δέν υπάσχει φόβος
να πάθουν αΐτά τό παιδιά!
Και τώρα γέλια, και νέο πλύσιμο και
άλλο ήλιασμα.
— Καλά που δέν ειχε φορέση και τό
καθαρό του πουκάμισο, — μιάς έλεγεν ή
μάνα του.
'Ανθισμένη Βαμβακιά
ΕΥΓΕ!
'Επ' ήρα προχθές να επισκεφθώ την
δείαν μόν, μόνον και μόνον για ν' άκούσω
τά χαριτωμένα λόγια του πενταστύ-
ξου αδελφου μου, ο οποίος εινε πολύ ζωηρός
και πολύ φιλάρεος, αναλόγως της ηλικίας
του.
Διά να τον πειράξωμεν λοιπόν, του ανα-
φέραμεν για ένα άλλο παιδί, μεγάλο βε-
βαίως, που παίζει μανδολίνο. «Κρίμα, του
έλεγον, να μη ξεύρης και ου αν κεί-
νο να παίζει τίποτε όργανο!». Και κεί-
νος με ύφος σοβαρό, μιάς απαντή: «Πώς
θέλετε να παίζω, αφού δέν μου δίνετε
τίποτε, μόνο με τά χεράκια μου;» — «Καλά
τότε, του λέγει ή μαμά του, θα σου δώ-
σω τό βραδύ το μανδολίνο του μπαμπά
σου, να δούμε τι θα μάς παίξη!»
«— Δόσνε μου βέβαια, μα καλλίτερα ή-
θέλα κιθάρα, και θα σάς παίξω έτσι ευ-
μορφα...
'Επιλούσαμεν ακόμη, όταν εκτίστησαν
στην έξοδο, και μάς ειδοποίησαν,
ότι ήλθεν ο παπάς για ν' άγιαση. Κατε-
βήκαμεν λοιπόν όλοι κάτω, και τότε βλέ-
πομεν πεζακτόν και χαρούμενον τόν μι-
κρούλην να προχωρή προς τόν παπάν, να
του φιλή τό χέρι και να του λέγη: «Και
έγω σαν μεγαλώσω θα γίνω παπάς σαν
και σάς μ' άρέσει πολύ.» — «Νά γίνης, του
απαντή ο παπάς, και τό χαϊδεύει. Εύγε,
παιδί μου. Εύγε!

Όταν εμείναμεν μόνον, άκούω τόν μι-
κρούλην να έρωτά μ' έκπληξιν: «Μαμά,
ό παπάς μου ειπε Εύγε! μά που να
εύγαι;!!!»
Σημεία της 'Αεροπόλεως
Η ΠΡΟΣΩΠΙΑ
'Από προσωπίδας—δίπλα ή μιά 'στην άλλη,
— καυούργια ή πρώτη—ή δεύτερη παληά,
κάποτε—τέτοιες μέρες—είχω βάλει
έμπρός σε μιάς πρόσηνης τά γυαλιά.
Κ' ή πρώτη—όμορφη, γυαλιστερή, χρομα-
τισμένη,
'Εστρεψε κ' ειπε—'στη δική της τη λαλιά,
'στην άλλη—πονηταύ άσχημη, ξεθωριασμένη'
κ' ειπε ή καυούργια προσοπίδα 'στην παιχιά:
«—Φυγέ! Ποιός σ' έβαλε τραλλή κοντά μ' ε-
μείνα;
'Η συντροφιά σου ή ταπεινή θα με 'τρο-
φιάξη»
Κ' ειπεν εκείνη: «Μεγαλώνει δάνα
«'Η άσχημη κ' ή ταπεινή μου ή συντροφιά.
'Μά,—κί' όσο ή εμμορφιά σου κί' άν φαν-
τάξη—
'δέν θάνα, παρά προσοπίδας εμμορφια.
Τέλλος 'Αγρας
Ο ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
'Ημώνα από τό πρσι σιό κρεββάτι,
και έσκεπτόμουνα πώς μπορούσα να περά-
σω καλλίτερα την ήμερα, όταν έπεσε στά
μάτια μου ένας παιχιάς Χάρτης της 'Ελ-
λάδος, που έτυχε να εινε κρεμασμένος ά-
πέναντι στον τοίχου. Τόν εκτίταξα για
πολλήν ώρα και σκεπτόμουνα. Πόσον έμε-
γάλωσε τώρα ή 'Ελλάς μας, αλλά για να
μεγαλιώση, πόσον αίμα χύθηκε και πόσα άν-
δρεία παλληκάρια χάθηκαν, σ'ό άνθος της
ηλικίας των!
'Αλλά τί λέγω χάθηκαν; Χάνονται πο-
τέ εκείνοι που τελειώνουν τη ζωή τους
στην εκτέλεσι ενός ίεροϋ σκοπού, μιάς ευ-
γενούς ιδέας; 'Αλλά δέν έτελείωσαν ακόμη
τό έργο μας! Τότε μόνον θα τελειώση,
όταν γίνη πραγματικός ο χάρτης που όνει-
ρευόμεθα, ο ίδιος όποις τόν όνειρευότηκε
και τόν έσχεδιασε ο Πήγας Φεραίος...
Ναυτοπούλα
Η ΟΒΙΔΑ
Προχθές πήγα να επισκεφθώ μιά φίλη
μου, που ήλθ' απ' την Χίο. Ό,τι μίσηκα
μέσα στο σαλόνι, τόν κτύπησε στο μάτι
ένα βάζο μισοκρεμασμένο από χρυσάνθε-
μα. «Καινούργιο βάζο; τώρα τό πήρατε;
Μά τί παράξενο ποδνε! για να τό δώ από
κοντά...» Μόλις τό παρστήρησα ξαφνιά-
στηκα. «Δέ μου λές, χριστιανή μου, πώς ει-
νε οβίδα! — Σάρφια να την δης μόνη σου,
μου λέει ή φίλην μου. — 'Μά, που την ξε-
τροπιάσατε;» — «Την φέραμ' απ' την Χίο.
Στά βουνά ειχε πολλές, οι χωρικοί της μα-
ζεύανε και της πουλούσανε. 'Αγοράσαμε

μιά για ενθύμιου' εινε, βλέπετε, απ' της
τουρκικες οβίδες».
Τόσα βάζα στόλιζαν τό σαλόνι, μα κα-
νένα δέν ειχε τό μεγαλείον της οβίδος.
Αΐτη ήταν λάφυρο. 'Εκείνη τη στιγμή μού
φάνηκε τόσο ωραία! 'Θάξη κί' αυτή την
ιστορία της, μα ποιός την ξέρει. 'Αραγε
ξεστόχασε ή εγκαταλείφθηκε από άνανδρους
στρατιώτας; Πόσο θάθελα νάχω κ' εγω
μιά οβίδα, μα όχι άγορασμένη σαν της
φίλης μου. Νά την έχω βρή έγω. Νάταν
δικό μου έσρημα σε καμμία από της εϋ-
μορφες έξοχες της Σμύρνης μας. Παρη-
γοριέμαι με την έσπίδα πώς θάλη εκείνη ή
μέρα...
Δύναμις της Θελήσεως
ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ
'Η έργασία και ή έπιμονή εινε τό
κυριώτερα μυστικά της εκτιυχίας, του
πλούτου, και της εϋτυχίας.
Θέλεις να μη κορεσθής από την εϋτυ-
χίαν σου;—εργάζου. Θέλεις να παρηγο-
ρηθής εις την δυστυχίαν σου;—εργάζου.
'Όσον ή οικονομία εξασφαλίζει την ά-
νεξαρτησίαν, τόσον ή φυλαργυρία υπο-
δουλώνει την ψυχήν.
Μή καταδέχουσαι ποτέ να κακολογής
άπόντα' προτιμότερον να τόν υβρίσης
κατά πρόσωπον.
'Εάν εργάζουσαι μάλλον διαπονητικός,
μη λημονής ν' άσχης και τό σόμμά σου.
'Εάν εργάζουσαι με τούς μύς μάλλον, καλ-
λιέρηει και τό πνεύμα σου.
'Ο σεβόμενος εαυτόν και άφρωσιωμένος
εις τά καθήκοντά του, ούδέποτε δύναται
να παρεκτραπή ή να διαπράξη τι αντιβαί-
νον εις την ήθυσιν και την τιμήν.
('Εκ του Γαλλικού) 'Αντ. Α. Παλιτασάρος
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ
'Η μικρά Πολοξένη εζήλθε με τόν μπα-
μπά της περίπατον. 'Ετσι βλέπει ένα άμάξι
και λέει:
— Μπαμπά, να έχω μόνικοπο, αλλά έχει
δύο άλογα.
'Εστάλη υπό της Μαρίας
* *
'Ο Τέλλος 'Αγρας: — Γικτί, Φάου, τό
σχολεύ μας λέγεται Αδελιον;
'Ο Φάου: — 'Αι τούςους λυκούς που έχει
μέσα!
'Εστάλη υπό του Στρατηλάτου των 'Ελλήνων
* *
'Η μαμιά: — Τι κάνεις εκει, Αέλα;
Βάζεις βραστό νερό στην κόττες;
'Η Αέλα: — Ναι μαμιά! θέλω να ιδθ,
άν τανύα που θα γεννησουν, θα εινε βρα-
σμέγα.
'Εστάλη υπό της Πριγκιπισσής των Δολλαριών

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΔΗΛΩΣΙΣ

Και τό παρδν φυλλάδιον, μολονότι φέρει ημερομηνίαν 8 Φεβρουα-
ριου, εκτυποϋται ενεκα της απεργίας των εργατων τυπογραφων, μόλις
σήμερον, 28 Φεβρουαριου. Αλλ' ή εργασία τώρα επισπευδεται και ελλι-
ζομεν, ότι εντός δύο εβδομάδων θα έχουν εκτυπωθή όλα τα καθυστε-
ροϋντα φυλλάδια, ώστε από της 15 Μαρτίου να είμεθα πλέον ενήμεροι.
Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΤΟΥ 14000 ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΔΙΗΜΗΜΑΤΟΣ

αναβόλλονται κατ' ανάγκην διότι συνέθη εν
άτύχημα: Αι απαντήσαι, τας έποιας μού
έστελλατε, εχάθησαν. Τας ειχα δλας εις ένα
φάκελλον, ε έποιος, κατά την μετακλίμωιν
του Γραφείου της Συντάξεως από του με-
σιου εις τό άνω πάτωμα, κάπου ανεκατέυ-
θη, κάπου εφυλόγη, κατά λάθος, άντ' άλ-
λου, και τώρα εινε πολύ δύσκολον να εϋ-
ρεθί. Αι' αΐτό θα σας παρακαλέσω να λά-
θετε τόν κόπον να ξαναγράψετε και να μου
ξαναστείλετε τά διηγήματά σας.
'Επι τη εδκαρία αυτή, ειμφορουν να λά-
βουν μέρος εις τόν Διαγωνισμόν και άλλοι,
που δέν ειχον λάθη.
Οι όροι εδημοσιώθησαν εις την οσλιδκ
352 του 44ου φυλλαδιου του 1913. Δίδω νέαν
προθεσίαν μέχρι τέλους Μαρτίου 1914.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

ΜΕΡΙΚΟΙ συνδρομηται έχουν αυτήν την
άπορίαν, την όποιαν διατυπώνουν
σχεδόν ως παράπονον: Διατί μόνον ή «Διά-
πλασις» καθυστερεί, ενώ αι άλλοι εφημερί-
δες καίτε περιοδικά εκδίδονται τακτικώς;
Μόνον διά την Διάπλασιν λοιπόν εγινεν ή
άπεργία;—'Εν πρώτοις, δέν εινε αληθές,
ότι όλα τά περιοδικά εχηκολούθησαν να
εκδίδωνται και μετά την απεργίαν. Πολλά
ήναγκάσθησαν να σταματήσουν, όπως ή
'Διάπλασις». Και αυτά εινε όσα δέν ειχαν
τυπογραφεία ιδικά των, ή κεφάλαια διά
νάγοράσουν άμέσως εν τυπογραφείον και
να εγματοστήσουν ιδικούς των εργατάς με
τούς όρους που ήθελαν αΐτοι. Καθώς
γνωρίζετε όλοι, και ή Διάπλασις δέν εινε
πλουσία. Τυπώνεται εις ξένον τυπογρα-
φείον. Και όμα διεκομεν αΐτό, ενεκα της
άπεργίας, τας εργασίας του, ήναγκάσθη
και αΐτη νάναβάλη την εκδοσίαν της. Πότε
δέ ήμφορεσε να την αναλάβη; 'Όταν ή-
δρική εν τυπογραφείον από αΐτους τούς
άπεργους τυπογράφους, οι όποιοι ενοίκι-
ασαν στοιχεια και πιεστήρια, διά να εργά-
ζωνται διά λογαριασμόν των. Εις αΐτό τό
τυπογραφείον, προσωρινώς, θα τυπώνεται
τόρα ή Διάπλασις.—'Αλλά προτίητερα, εϋ-
δρον δέν ειχεν ιδικών τυπογραφείων,
ούτε τά μέσα ναγοράση, της ήτο απόλυτως
άδύνατον. Σημείωσατε δέ, ότι διά να τυ-
πώνεται τώρα, πληρώνει πολύ περισσό-
τερα τυπωτικά από πρίν. 'Όσον διά τας
εφημερίδας, εϋρετε ότι όλοι έχουν τά τυ-
πογραφεία των, αι δέ περισσότερα στοι-
χειοθετούνται διά λωοιπίας, της όποιας
οι εργάται δέν έκαμαν άπεργίαν.
Δέν εϋρω, Τσιγγάνικο Βάλλε, αν υπέρχη
τέτοιο βιβλίον που ζητείς. Πολύ καλά κά-
μνεις που δέν απελπίζεσαι, όσάνεις σοϋ άπορ-
ρίπτεται κένεν απ' αΐτά που στέλλεις' διά

την Σελιδκ. 'Αλλά γράφε μου όσον θέλεις
συγγά και μη φοβάσαι πώς θα με χαλιζες.
'Η δουλειά μου εινε να... χαλιζομαι.

Πιθκόν, άνώγομε' Αγνοσε και ε
'Ναι Πί-
γκερτων' να διδάσκη, όχι όμως... όρθογραφίαν.
Και απόδειξις ή επιστολή σου, ή έποιά εινε
γαμιά λάθη. «Κρίμα, κρίμα, έχασα πάσαν
ειδήσαν... καιτι αναφέρων (καίτοι αναφέρουν)
κathώς, κκακόργος, άποκλίσει, μωθησπορή-
ματα» και άλλα άμέτρητα. Σε συμβουλεύω
λοιπόν, αντί του 'Ναι Πίγκερτων», να δια-
βάξης γραμματικήν.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΙΩΑΝ. ΕΥΤΑΣΙΑΣ
εν 'Αθήναις
βραβευθείς υπό τού φευδώνμον 'Ανοικτομά-
της εις τόν 137ον Διαγωνισμόν των Δύσεων
('Ιδε Διάπλασιν 1913, σελ. 403)

Τά εζής σοδκ όματα άγναγάρω από την
επιστολήν του Εΐσιωθήτου Βόζου: «Σε
παρακαλώ, μη κοπιάζης να μου άπκνηξ
έσάνεις σοϋ εϋρίσκω νέον άγοραστήν, διότι
εινε κηθκόν μου όπως εις κάθε τέκνον σου.
Εύχαριστει ή μητέρα τόν υιόν της, όταν της
άποδιδη τό κολλοστημόριον των όσα έλαβε
και λαμβάνει; Τό μόνον που με λυπει, εινε
ότι δέν κηροθώνω να εϋρω συνδρομητάς, οι
έποιοι εινε τέλεινα παραυάδες, και συν τη
χρόνυ θα γίνουν δένδρα, εκ των έποίων θα
βλαστήσουν κλάδοι (άγορασταί) ή άλλα πα-
ραυάδες... Πρέπει όμως να μεγαλώσης διά
τό καλόν των τέκνων σου, και αΐτό εξαρτά-
ται από ήμάς».
Τό ειπα πολλούς, Ψαραπούλα, και τό
επαναλαμβάνω διά να τό μάθουν και όσοι
δέν τό εϋρω: Εις τό λυσάχατόν σας ειμ-

παρείτε να σημειώνετε σοδκ λύσεις μιάς και
της αΐτης 'Ασκήσεως εϋρίσκετε. Πολλάκις,
εις ένα Σχήμα, εις μίαν 'Ακροστιχίδα κελ,
ταρμάζουν δύο και τρεις λέξεις. Νά τας γρά-
ψετε όλας.— Σοϋ έστειλα τά τετραδία και
τό φυλλάδιον.
Κομψότατα τυπωμένο, με φιλοΰταικα
γράμματα εις μίαν όριαν τρίπτυχον κάρταν
με άνθη, — ενοείται τι λέγω, απ' αΐτός
πού τοακίζονται εις τρία και άνουγοϋσιον
— μου έστάλη τό Καταστατικόν του εν 'Ηρα-
κλειώ Συλλόγου ή «Κρήτη». 'Ιδού εδω με-
ρικά άρθρα (και δια δέν εινε πολλά, μόνον
επτά) προς έδηγιον εκείνων που θέλουν να
κάνουν Σύλλογον και μ' ερωτούν:
1.—... Σκοπός του Συλλόγου εινε ή διά-
δοσις της Διαπλάσεως και ή συμμετοχή εις
τό δημόφησιμα.
2.— Ο Σύλλογος διοικείται υπό Προέδρου
Γραμματέως, Ταμίου και δύο Συμβούλων.
3.— Η συνδρομή ήρίσθη εις λαπτά 50
κατά τριμηνίον. 'Ες μέλος γίνεται δεκτός
πώς συνδρομητής ή συνδρομητρια της 'Δια-
πλάσεως' ως και πώς άγοραστής αΐτης.
4.— Προς εϋρυτέραν διάδοσιν της 'Δια-
πλάσεως' διορίζονται εις διάφορα μέρη αν-
τιπρόσωποι του Συλλόγου,
6.—Τό Συμβόλιον θα διοργανώνη και
λαχείον, εκ δέ των έσοδων θα εγγράφονται
εις την 'Διάπλασιν' άποροι.
Τό φρατον αΐτό Καταστατικόν τό έχω
άνερτήση εις τό Γραφείόν μου, και ειμφο-
ροϋν να τό ιδού όσοι θέλουν προς έδηγιον
των.
Τό γραμματάκι της φίλης μου Φάρος της
Αίγινης τελειώνει έτσι: «Με πολλήν αγά-
πη, σοϋν σοϋ εϋχων και οι γονεις μου, όταν
ήσαν μικροί σαν και μένα». Τί συγκινήσι-
κόν!
Πατρις των 'Ηρώων, τό γραμματάκι σου
μ' εϋχαρίστησε πολύ και ελπίξω να κρατή-
σης την υπόσχεσί σου και να μου γράψης
τούλάχιστον κάθε δεκαπέντε. Πού εινε ή
φωτογραφία σου; Αι μικραί σου φίλαι την
περιμένουν άναπομόνως. 'Όσον διά τό βρα-
βείον, πρέπει να παραγγείλεις τόμον της
δραχμής, διότι ο Βάος εινε τών 2,50.
Με μεγάλην μου εϋχαρίστησιν ιδιάβασα
και τας όφραϊας επιστολάς, που μου έγραψαν
οι φίλοι μου: Παγκάριος Πόθος, Πουπου-
λίνα (να της ζήση ο νεογέννητος άνεψίός!),
Λιδυμαίος, Βυζαντινός Αστός, Κόμα (και
τά συγγαρητικά μου διά τό βραβείον) 'Α-
τρέμιοτο Εϋδώνικη, Διαασομιμάτα, Σκληρή
Είμαρμίνη, Ρέμα του Βοσπόρου, Αοίτη
της 'Ελευθερίας και Βαλκανική Συμμαχία,
Τας παραγγελίας των άνωτέρω εϋετέλεσα,
αλλά δέν έχω τόπον να τούς απαντήσω εκ-
τενώς.
ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.
'Εγμρίνονται: «'Ηλιοβασιλέμα» της Τρι-
κηνιώδους Θαλάσσης (θάλαρησθ μόνον τό
α' τετραστιχον ως περιττόν) — 'Τό μάθημα
και «25 Μαρτίου» της Βαλκανικής Συμμα-
χίας' — Διάφορα του Ταταλιανού — 'Η θά-
λασσα» του Κόματος — 'Η προκίθησις»
της Κυριακής Μελίσσης — 'Στη φυλακή»
του Γενναϊοϋργου Στρατηλάτου — Διάφορα
του Πόθου της Ρόδου και της Πουγκιπίσης
των Δολλαριών — 'Ο άποχωρισμός» του
Εΐσιωθήτου Βόζου — 'Αγ' της 'Ελληνι-
κής Αέλης' — Μικρά διάφορα, άνέκδοτα
ιστορικά, ΙΙ. Πνεύματα, Παίγνια κελ. δια-
φόρων.
'Απογορίπονται: «'Απ' την περυσινήν α-
νοιξιν» (κονόν' πολλά όμοια δημοστέμας)
— 'Στη Φουρτοβόνα» (άτεχνος) — «Σ'έν Κί-
νηματογράφου» (άτελής) — «Κακά παιδιά»
(άνατάλληλον.)

